

CARLOS SOLANO MONTIEL

Colapso

Esta muestra reúne una serie de imágenes construidas desde una percepción parcial del presente y la intuición de un futuro que parece haber sucedido ya. El apocalipsis al que alude Carlos Solano Montiel no es teológico ni espectacular: habita en la normalización del abuso, en el aislamiento producido por una individualismo llevado al límite, en el ruido que ocupa el lugar de la comunicación y en la sensación de que el tiempo continúa avanzando aun cuando nada parece transformarse.

Los cuerpos, objetos, atmósferas y espacios que aparecen en estas fotografías no explican una catástrofe. Son sus indicios. Fragmentos de un desorden que no termina de revelarse; presencias que parecen recordar algo que todavía no ha ocurrido. Al reducir las referencias reconocibles de lugar y contexto, las imágenes se separan de una cronología precisa y entran en un tiempo suspendido: un presente continuo atravesado por la melancolía, la espera y el desconcierto.

Se trata de un territorio de tránsito. Entre lo que desaparece y lo que aún podría comenzar, las imágenes interrumpen por un momento aquello que el hábito ha vuelto invisible. Hacen perceptible la extrañeza de lo cotidiano y devuelven una carga emocional a sus residuos.

El montaje altera la relación habitual de las fotografías con el espacio. Algunas permanecen contenidas por el muro; otras se desprenden de él, se suspenden o permiten el paso de la luz. En ciertos casos, entran en contacto con materiales frágiles y líneas que atraviesan, interrumpen o prolongan su lectura. Entre la superficie, la transparencia, la sombra y el reflejo, lo representado se duplica, se desdobra o adquiere una presencia inestable. Este desplazamiento material hace visible el colapso como una condición inscrita en la melancolía de los objetos y en la acumulación cotidiana de sus residuos. Las imágenes parecen oscilar entre pertenecer al espacio y separarse de él. La exposición se convierte así en un umbral entre la anestesia y la percepción, entre la persistencia del mundo conocido y la posibilidad —todavía incierta— de habitarlo de otra manera.

El colapso no siempre ocurre como un acontecimiento. A veces se instala lentamente en la vida cotidiana hasta confundirse con ella. Se vuelve paisaje, conducta, repetición. Algo persiste, aunque ya no sepamos con certeza qué lo sostiene.

CARLOS SOLANO MONTIEL

Collapse

This exhibition brings together a series of images based on a partial perception of the present and an intuition of a future that seems to have already happened. The apocalypse to which Carlos Solano Montiel alludes is neither theological nor spectacular: it lies in the normalization of abuse, in the isolation produced by individualism pushed to its limits, in the noise that takes the place of communication, and in the sensation that time continues to move forward even when nothing seems to be changing.

The bodies, objects, atmospheres, and spaces that appear in these photographs do not explain a catastrophe. They are its signs. Fragments of a disorder that has yet to unravel; presences that seem to recall something that has not yet happened. By reducing recognizable references to place and context, the images detach themselves from a precise chronology and enter a suspended time: a continuous present permeated by melancholy, waiting, and bewilderment.

It is a territory of transition. Between what is disappearing and what might still begin, the images momentarily interrupt what habit has rendered invisible. They make the strangeness of the everyday perceptible and restore an emotional charge to its remnants.

The installation alters the usual relationship between the photographs and the space. Some remain confined to the wall; others break free from it, are suspended or allow light to pass through. In certain cases, they come into contact with fragile materials and lines that cross, interrupt or extend their interpretation. Between surface, transparency, shadow and reflection, what is depicted is duplicated, split or takes on an unstable presence. This material displacement reveals collapse as a condition inscribed in the melancholy of objects and in the everyday accumulation of their residues. The images seem to oscillate between belonging to space and separating themselves from it. The exhibition thus becomes a threshold between anaesthesia and perception, between the persistence of the known world and the possibility—still uncertain—of inhabiting it in a different way.

Collapse does not always occur as an event. Sometimes it creeps slowly into everyday life until it becomes indistinguishable from it. It becomes landscape, behavior, repetition. Something persists, even though we no longer know for certain what sustains it.

CARLOS SOLANO MONTIEL

Kolaps

Výstava představuje soubor obrazů vycházejících z částečného vnímání přítomnosti a intuice budoucnosti, která jako by se již odehrála. Apokalypsa, k níž Carlos Solano Montiel odkazuje, není teologická ani spektakulární. Nacházíme ji spíše v normalizaci zneužívání, v izolaci, již způsobuje krajní individualismus, v hluku, který nahrazuje komunikaci, a v pocitu, že čas plyne dál, aniž by docházelo k jakékoli proměně.

Těla, předměty, atmosféry a prostory zachycené na Montielových fotografiích se nesnaží katastrofu vysvětlovat. Jsou jejími stopami. Fragmenty dosud ne zcela odhalené neuspořádanosti; bytosti, jež jako by si pamatovaly něco, co se ještě nestalo. Omezením rozpoznatelných odkazů k místu a kontextu se obrazy vyvazují z přesné chronologie a vstupují do pozastaveného času: do nepřetržité přítomnosti prostoupené melancholií, čekáním a zmatkem.

Obrazy vyjadřují i přechod mezi tím, co mizí, a tím, co by ještě mohlo začít. Na okamžik přerušují to, co se silou zvyku stalo neviditelným, a odkrývají cizost každodennosti, zároveň jí tu a tam navrací emocionální náboj.

Instalace proměňuje obvyklý vztah mezi fotografií a prostorem, který zaujímá. Některé fotografie zůstávají uzavřené v ploše stěny, jiné se od ní naopak odpoutávají, visí v prostoru, anebo propouštějí světlo. Různě vstupují do kontaktu s křehkými materiály a liniemi, které jimi prochází, přerušují je nebo je prodlužují. Na pomezí povrchu, průsvitnosti, stínu a odrazu se fotografované objekty zdvojují, štěpí či zabydlují v nestabilních polohách. Tento materiální posun podtrhuje roli kolapsu vepsaného do melancholie předmětů a do každodenního hromadění jejich pozůstatků. Obrazy jako by střídavě splývaly s prostorem a vydělovaly se z něj. Výstava se tak stává prahem mezi znecitlivěním a vnímáním, mezi světem, který známe a který přetrvává, a dosud nejistou možností obývat jej jinak.

Kolaps nemá vždy podobu události. Někdy se pomalu usazuje v každodennosti, až s ní nakonec splyne. Stává se krajinou, způsobem jednání i opakováním. Něco tu přetrvává, i když nedovedeme rozklíčovat, jak to drží pohromadě.